

Udskriftsdato: 14. december 2025

FOU nr 1980.114 (Gældende)

Udbetaling af invalidepension ved genindlæggelse på institution

Ministerium: Folketinget

Udbetaling af invalidepension ved genindlæggelse på institution

Ikke fundet grundlag for at kritisere den sociale ankestyrelses afgørelse efter invalidepensionslovens § 31, stk. 4, om udbetaling af invalidepension i forbindelse med genindlæggelse på institution. Spurgt socialministeriet, om ministeriet ville være indstillet på at overveje at udsende et cirkulære om ministeriets forståelse af bestemmelsen i invalidepensionslovens § 31, stk. 4.

(J. nr. 1979-256-051)

I skrivelse af 19. februar 1979 klagede social-og sundhedsforvaltningen i X kommune over en afgørelse, der var truffet af den sociale ankestyrelse den 26. januar 1979 i henhold til invalidepensionslovens § 31, stk. 4. Ved denne afgørelse havde ankestyrelsen tiltrådt en afgørelse fra amtsankenævnet for Y amt, hvorefter der skulle udbetales invalidepension til A i en periode på i alt 6 måneder udover måneden for hendes genindlæggelse i psykiatrisk afdeling på Z sygehus.

Bestemmelser svarende til bestemmelserne i den nugældende invalidepensionslovs § 31, stk. 3 og 4, blev (som § 17, stk. 1) indsat i lov om invalide- og folkepension ved lov nr. 195 af 4. juni 1964. Denne lovbestemmelse havde følgende indhold:

»Får en pensionist ophold på en institution, der er anerkendt i henhold til §§ 70 og 74 i lov om offentlig forsorg, udbetales pensionen til ham i 6 måneder ud over indlæggelsesmåneden, jfr. dog § 16, stk. 3. Pensionen bortfalder for den resterende del af opholdstiden. Ved fornyet ophold på de nævnte institutioner udbetales der dog kun pension, indtil den samlede opholdstid ud over indlæggelsesmånederne er 6 måneder regnet fra 1 ½ år forud for indlæggelsen.«

Bestemmelsen i § 70 i lov om offentlig forsorg, som der var henvist til i den ovennævnte lovbestemmelse, omfattede også de daværende statshospitaler.

I bemærkningerne til lovforslaget om ændring af invalide- og folkepensionsloven i 1964 var der bl. a. anført følgende om baggrunden for ændringen (Folketingstidende 1963-64, tillæg A, sp. 865 f):

»Har en invalide- eller folkepensionist ophold på en institution, der er anerkendt i henhold til lovgivningen om offentlig forsorg, skal ifølge de gældende regler i § 17 kommunalbestyrelserne træffe afgørelse om, hvorledes pensionen skal anvendes. ... Afgørelsen træffes efter forhandling i hvert enkelt tilfælde med direktoratet for sygekassevæsenet. Den vil oftest gå ud på, at pensionen skal anvendes til dækning af de med opholdet forbundne udgifter. Dette betyder, at pensionen skal afregnes med socialministeriet og dermed indgå i statskassen. Pensionen beregnes og anvendes på denne måde fra det tidspunkt, da indlæggelsesmåneden og den følgende måned er forløbet og - uanset varigheden af pensionistens ophold under særfor sorgen - indtil han udskrives eller afgår ved døden. ...

Administrationen af § 17 medfører et betydeligt arbejde for kommunerne, amterne, direktoratet for sygekassevæsenet og socialministeriet, og der er gennem årene gentagne gange - især fra kommunal side - rejst spørgsmål om en forenkling.

...

Hovedmålene for en reform må være at forenkle det administrative arbejde og at tilstræbe en vis grad af ligestilling mellem pensionister under særfor sorg og pensionister på almindelige sygehuse o.lign. Ikke mindst i tilfælde, hvor udskrivning fra særfor sorgsinstitutioner finder sted efter forholdsvis kortvarige behandlinger, er den gældende pligt til at afregne pensionen efter gennemsnitlig 1 ½ måneds forløb for streng og i modstrid med, hvad der gælder for almindelige hospitaler o. lign., hvor pensionister - endog uden tidsbegrænsning - får pensionen udbetalt under opholdet.

Det foreslås derfor at udvide det tidsrum, hvori pensionen til en særforsorgspatient udbetales, fra 1 måned til 6 måneder ud over indlæggelsesmåneden. Herved vil man opnå i det væsentlige at ligestille *behandlingspatienter* på særforsorgsinstitutioner med patienter på almindelige sygehuse o. lign.

Hensynet til at forenkle administrationen fører til, at pensionen efter forløbet af det nævnte tidsrum bør bortfalde (gøres hvilende) for den resterende del af opholdstiden, hvorved det opnås, at den foran nævnte administration, der er forbundet med pensionsafregningen, bortfalder.

...«

Lovforslaget indeholdt ikke særlige bemærkninger til bestemmelsen om genindlæggelse i § 17, stk. 1, 3. punktum.

I anledning af lovændringen udsendte socialministeriet cirkulære nr. 184 af 6. november 1964 om de ved love nr. 194 og nr. 195 af 4. juni 1964 gennemførte ændringer i lov om invalide- og folkepension og lov om pension og hjælp til enker m. fl. Om pensionsforholdene i forbindelse med genindlæggelse på særforsorgsinstitutioner m.v. indeholdt cirkulæret i afsnit VI følgende afsnit:

»Ved genindlæggelse udbetales dog kun pension, indtil den samlede opholdstid - bortset fra indlæggelsesmånederne - er 6 måneder regnet fra 1 ½ år forud for genindlæggelsen.«

Bestemmelsen i invalide- og folkepensionslovens § 17, stk. 1, blev optaget uændret som § 31, stk. 1, i lov nr. 219 af 4. juni 1965 om invalidepension m.v.

I anledning af en forespørgsel fra socialinspektørforeningen meddelte socialministeriet i skrivelse af 10. februar 1970 følgende om forståelsen af folkepensionslovens § 26, stk. 1, og den dertil svarende bestemmelse i invalidepensionslovens § 31, stk. 1:

»... socialministeriet må holde for, at i tilfælde af en pensionists genindlæggelse på en af de i forsorgslovens §§ 70 og 74 omhandlede institutioner vil der i henhold til folkepensionslovens § 26, stk. 1, 3. pkt., sammenholdt med 1. og 2. pkt. - og efter de tilsvarende bestemmelser i invalidepensionslovens § 31, stk. 1 - være at udbetale den pågældende pension indtil der i alt er *udbetalt* pension under ophold på sådanne institutioner i 6 måneder ud over indlæggelsesmånederne, regnet fra 1 ½ år forud for genindlæggelsen.«

De nugældende bestemmelser (i stk. 3 og 4) i invalidepensionslovens § 31 fik deres nuværende (bortset fra ændringerne som følge af særforsorgens udlægning) udformning (som stk. 2 og 3) ved lov nr. 158 af 31. marts 1976 om ændring af lov om invalidepension m. v., jfr. nærmere nedenfor.

I forbindelse med denne ændring af invalidepensionsloven udsendte socialministeriet et cirkulære nr. 103 af 13. maj 1976 om ændring af folke-, invalide- og enkepensionslovene. Om pensionsforholdene i forbindelse med genindlæggelse indeholder cirkulæret i punkt 7 følgende afsnit:

»Ved genindlæggelse udbetales kun pension, indtil den samlede opholdstid - bortset fra indlæggelsesmånederne - er 6 måneder regnet fra 1 ½ år forud for genindlæggelsen.«

Ved lov nr. 209 af 18. maj 1977 blev der i § 31 indsat et nyt stk. 2 om pensionsinddragelse i forbindelse med indlæggelse på somatiske sygehuse fra det tidspunkt, hvor det sociale udvalg har truffet bestemmelse om optagelse på plejehjem. Som konsekvens af dette nye stk. 2 blev stk. 2 og 3 herefter stk. 3 og 4.

Efter ændringen som følge af særforsorgens udlægning (ved lov nr. 258 af 8. juni 1978) - som er uden betydning for det spørgsmål, denne sag rejste - har de gældende bestemmelser i invalidepensionslovens § 31, stk. 1-4, herefter følgende indhold:

»Indlægges en pensionist på somatisk sygehus, eller får han ophold på en af de i stk. 3 nævnte institutioner m. v., bortfalder bistands- og plejetillæg med udgangen af den måned, der følger efter indlæggelsesmåneden.

Stk. 2. Træffer det sociale udvalg, når pensionisten er indlagt på somatisk sygehus, bestemmelse om optagelse på plejehjem, jfr. § 83, stk. 2, i lov om social bistand, udbetales pensionen fra udgangen af måneden efter den måned, hvor bestemmelsen herom er truffet,

1) med beløb til personlige fornødenheder, der svarer til de i §§ 84 og 118 i lov om social bistand fastsatte, samt

2) for enlige pensionister med et beløb til dækning af udgifter til husleje o. lign.

Stk. 3. Får en pensionist ophold på en institution, der er anerkendt i henhold til § 112, stk. 1, i lov om social bistand, udbetales pensionen i indtil 6 måneder ud over indlæggelsesmåneden, jfr. dog § 25, stk. 1. Pensionen bortfalder for den resterende del af opholdstiden. Tilsvarende regler gælder, når en pensionist indlægges på en psykiatrisk institution som omhandlet i § 2, stk. 1, i lov om statshospitalernes overførelse til amtskommunerne.

Stk. 4. Ved fornyet ophold på de i stk. 3 nævnte institutioner udbetales pensionen kun, indtil den samlede opholdstid ud over indlæggelsesmåneden er 6 måneder regnet fra 1 ½ år forud for indlæggelsen.«

Det fremgik af sagen, at A, der var hjemmehørende i X kommune, fik tilkendt invalidepension i 1952. Fra juli 1957 og indtil den 1. august 1977 var hun indlagt på psykiatrisk afdeling på Z sygehus, hvorefter hun blev udskrevet til ophold i beskyttet pension. Hun fik tilkendt højeste invalidepension med virkning fra den 30. august 1977.

A blev den 8. marts 1978 - altså 1 ½ år efter den 8. september 1976 - genindlagt i psykiatrisk hospital, og hun forventedes ikke udskrevet.

Efter at X kommune havde modtaget underretning om A's genindlæggelse, meddelte socialforvaltningen den 26. april 1978, at udbetalingen af hendes invalidepension ville ophøre med udgangen af april måned 1978.

Denne afgørelse påklagede socialrådgiveren ved Z sygehus til amtsankenævnet for Y amt. Socialrådgiveren henviste til, at X kommunes afgørelse ikke var i overensstemmelse med socialministeriets ovennævnte skrivelse af 10. februar 1970, hvorefter der ville være at udbetale pension, indtil der i alt er udbetalt pension i 6 måneder ud over indlæggelsesmåneden.

Ved sin afgørelse af 14. september 1978 fandt amtsankenævnet, at A var berettiget til at modtage invalidepension indtil udgangen af september 1978.

I sin sagsfremstilling havde amtsankenævnet henvist til socialministeriets skrivelse af 10. februar 1970 og til en afgørelse, der er truffet af den sociale ankestyrelse i overensstemmelse hermed, og som er offentliggjort i Meddelelser fra socialministeriet, nr. 1/1975. Heraf fremgår følgende:

»Ankestyrelsen udtalte i sin afgørelse, at ankestyrelsen fandt, at invalidepensionslovens § 31, stk. 1, 3. punktum, skal sammenholdes med 1. og 2. punktum i samme stykke, og at det herefter må være rettest at antage, at 3. punktum også har relation til udbetalingstiden.

Lovens forarbejder og det praktiske behov, som har begrundet den særlige ordning, invalidepensionslovens § 31, stk. 1, 3. pkt., omhandler, støtter den fortolkning af bestemmelsens tekst, at der skal kunne udbetales pension ved genindlæggelse på en § 70- og en § 74-institution indtil 6 måneder ud over indlæggelsesmåneden, dog således at en eventuel tidligere udbetalingsperiode inden for 1 ½ år forud for genindlæggelsen fradrages.

Ankestyrelsen var derfor enig i socialministeriets fortolkning af invalidepensionslovens § 31, stk. 1, ...«

I skrivelse af 4. oktober 1978 påklagede X kommune, social- og sundhedsforvaltningen, amtsankenævnets afgørelse til den sociale ankestyrelse. I skrivelsen anførte socialforvaltningen bl. a. følgende:

»Socialforvaltningens disposition har begrundelse i § 31, stk. 3, og særligt stk. 4 i invalidepensionsloven - idet den samlede *opholdstid* (indlæggelse i psykiatrisk afdeling) regnet fra 8. oktober 1976 (1 ½ år forud for genindlæggelsen) udgjorde 9 måneder (skal være 10 måneder regnet fra september 1976; min bemærkning) og således oversteg det antal måneder, som er angivet i lovens anførte bestemmelse.

Socialforvaltningens opmærksomhed er rettet mod amsankenævnets henvisninger til tidligere afgørelser og det medgives, at nævnets afgørelse hviler på et almenanerkendt, sagligt grundlag, som dog synes at savne praktisk og logisk forbindelse med den praktiske virkning i den konkrete sag.

Den trufne afgørelse indebærer en efterbetaling på 23.088 kr. (netto 18.520 kr., som efter regulering for lommepenge og anden ydelse udgør 15.955 kr., der vil være at indsætte på pågældendes konto) - som i det konkrete tilfælde udgør en formue; skabt alene af offentlige midler som følge af en stadfæstet praksis, der har oprindelse i præcedens samt ministeriel- og ankestyrelsesfortolkning af en lovtekst. I erkendelse af, at denne fortolkning af lovteksten ikke er anskueliggjort i lovændringen ved lov nr. 209 af 18. maj 1977 og i erkendelse af omfanget af den økonomiske virkning, sammenholdt med den almindelige sociallovgivnings forpligtelse til at modvirke dobbeltforsørgelse, må socialforvaltningen rejse indsigelse mod den trufne afgørelse og fordrer ankesagen afgjort i henhold til ordlyden i gældende lov.«

I skrivelse af 12. februar 1979 meddelte den sociale ankestyrelse, at ankestyrelsen i mødet den 26. januar 1979 havde truffet beslutning om at tiltræde amsankenævnets afgørelse. Ankestyrelsen henviste til, at der ikke ved lov nr. 209 af 18. maj 1977 om ændring af invalidepensionsloven, som socialforvaltningen havde henvist til, var sket ændring af de regler, der gælder for udbetaling af pension til pensionister, der indlægges eller genindlægges på en psykiatrisk institution.

I klagen til mig af 19. februar 1979 anførte X kommune, social- og sundhedsforvaltningen, bl. a. følgende:

»Begrundelsen for indsigelsen mod ankeinstansernes afgørelse har oprindelse i den omstændighed, at ordlyden i løbende lovgivning, senest socialministeriets bekendtgørelse nr. 672 (skal være 677; min bemærkning) af 15. december 1978, viger for en praksis, der støttes på en ministeriel skrivelse af 10. februar 1970 (1. kt. j.nr. 3010-118-1969).

Det tilføjes i øvrigt, at denne praksis ikke anvendes ved f. eks. gentagne ophold i kriminalforsorgens institutioner eller indlæggelse på psykiatriske sygehuse i Augustenborg og Hvidding (Ribe).

Misfortolkning kunne undgås ved følgende tekstændring af invalidepensionslovens § 31, stk. 4, »... indtil den samlede *udbetalingstid* under ophold ud over indlæggelsesmåneden er 6 måneder, regnet fra 1 ½ år forud for genindlæggelsen.«

Endelig findes den praktiske virkning af afgørelsen helt uantagelig og i strid med den sociale lovgivnings almindelige holdning over for dobbeltforsørgelse.«

I sin udtalelse af 28. marts 1979 til mig i anledning af klagen henviste den sociale ankestyrelse til baggrunden for de gældende bestemmelser, således som denne er beskrevet i bemærkningerne til lov om ændring af lov om invalide- og folkepension (lov nr. 195 af 4. juni 1964, gengivet ovenfor). Herudover gav sagen ikke ankestyrelsen anledning til yderligere bemærkninger.

I en skrivelse af 22. oktober 1979 til socialministeriet anførte jeg bl. a. følgende foreløbige bemærkninger om sagen:

»Sagen angår spørgsmålet, om den nugældende bestemmelse i invalidepensionslovens § 31, stk. 4, skal forstås

1) således - som hævdet af socialforvaltningen i (X) kommune - at der ved genindlæggelse kun skal betales pension, for så vidt pensionisten (endnu) ikke *har haft 6 måneders ophold* på en institution af den pågældende art i den tid, der er gået siden det tidspunkt, der ligger 1 ½ år før genindlæggelsen - eller

2) således - som antaget af den sociale ankestyrelse (og tidligere i socialministeriets skrivelse af 10. februar 1970) - at der ved genindlæggelse skal betales pension, indtil pensionisten har modtaget *pensionsbetaling for 6 måneder under institutionsophold* i den tid, der er gået siden det tidspunkt, der ligger 1 ½ år før genindlæggelsen.

En rent sproglig fortolkning af § 31, stk. 4, må føre til den fortolkning, der er nævnt ovenfor under pkt. 1, og som (X) kommunes social- og sundhedsforvaltning har anlagt ved sin afgørelse af 26. april 1978. Det synes i øvrigt også at være denne forståelse af bestemmelsen, der er givet udtryk for i de afsnit af socialministeriets cirkulære nr. 184 af 6. november 1964 og ministeriets cirkulære nr. 103 af 13. maj 1976 om ændring af folkepensions-, invalidepensions- og enkepensionslovene, som er gengivet ovenfor s. 115. I hvert fald forekommer det mest nærliggende at læse cirkulæredtalelserne på denne måde.

Heroverfor står imidlertid socialministeriets stillingtagen i skrivelsen af 10. februar 1970 og den sociale ankestyrelses tidligere afgørelse, der er offentliggjort i Meddelelser fra socialministeriet, nr. 1/1975.

Socialministeriet og ankestyrelsen henviser til, at bestemmelsen om pensionsudbetaling i forbindelse med genindlæggelse må sammenholdes med bestemmelserne i § 31, stk. 1, 1. og 2. punktum (nu § 31, stk. 3, 1. og 2. punktum), der har relation til udbetalingstiden. Efter min opfattelse forekommer det tvivlsomt, om denne »sammenkædning« kan tillægges fortolkningsmæssig betydning - og da navnlig efter, at bestemmelsen i den dagældende § 31, stk. 1, 3. pkt., nu er udskilt som et selvstændigt stk. 4.

Ankestyrelsen havde i sin tidligere afgørelse tillige henvist til lovens forarbejder og det praktiske behov, som begrundede den særlige ordning om udbetaling af invalidepension i forbindelse med genindlæggelser, jfr. ovenfor s. 115. Så vidt jeg kan se, kan de praktiske behov, der var baggrund for ændringen i 1964 af den dagældende bestemmelse i lov om invalide- og folkepension § 17, ikke føre til, at man foretrækker den ene fortolkning fremfor den anden. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, gengivet ovenfor s. 114, at formålet var at forenkle det administrative arbejde, og at dette søgtes opnået gennem anvendelse af nogle faste kriterier i stedet for den tidligere ordning, hvor det var nødvendigt med en konkret stillingtagen fra sag til sag. Det forekommer mig, at den tilsigtede administrative forenkling må kunne opnås, uanset hvilken af de to fortolkninger der vælges.

Den sociale ankestyrelses forståelse af bestemmelsen har f. eks. den virkning, at der ved genindlæggelser efter tidligere indlæggelse på ca. 2 år eller derofter efter en meget kort udskrivningsperiode (helt ned til 1 måned) skal ske udbetaling af invalidepension i 6 måneder ud over indlæggelsesmåneden. Derimod vil den umiddelbare forståelse af bestemmelsen have til følge, at der i en tilsvarende situation først bliver tale om udbetaling af invalidepension efter en udskrivningsperiode på minimum 13 måneder.

Under hensyn til ovenstående bemærkninger skal jeg anmode socialministeriet om at redegøre for de overvejelser og de hensyn, herunder hensynet til den ved lovændringen i 1964 tilstræbte administrative forenkling, der har ligget til grund for socialministeriets stillingtagen i den ovennævnte skrivelse af 10. februar 1970, - og om at ville afgive en nærmere udtalelse vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt denne fortolkning bør fastholdes på det nuværende regelgrundlag.

Jeg skal samtidig anmode socialministeriet om at tilkendegive, om ministeriet - såfremt opfattelsen i ministeriets skrivelse af 10. februar 1970 ønskes fastholdt - vil være indstillet på at overveje at udsende et cirkulære om socialministeriets forståelse af bestemmelsen i invalidepensionslovens § 31, stk. 4, og/eller i forbindelse med en eventuel fremtidig ændring af invalidepensionsloven at foretage en ændring af bestemmelsen, således at den mere direkte giver udtryk for den af socialministeriet hævdede forståelse. Jeg skal i den forbindelse henvise til, at det - som anført af socialforvaltningen i (X) kommune - må forekomme uhensigtsmæssigt, at den forståelse af bestemmelsen, der er forudsat i den nuværende praksis, ikke kan aflæses af den gældende formulering af bestemmelsen og ej heller af formuleringerne i socialministeriets ovennævnte cirkulærer.

I sin udtalelse af 28. april 1980 til mig fandt socialministeriet at måtte fastholde den fortolkning af invalidepensionslovens § 31, stk. 4, som ministeriet hidtil havde givet udtryk for, og som var fulgt af bl. a. den sociale ankestyrelse (fortolkning 2). Socialministeriet henviste i den forbindelse til, at bestemmelsen i § 31, stk. 4, måtte læses i sammenhæng med de andre bestemmelser i § 31. Spørgsmålet

om forståelsen af den til § 31, stk. 4, svarende tidligere bestemmelse havde forud for socialministeriets stillingtagen til en konkret sag fra 1967 været drøftet med det oprindelige lovforslags koncipister. Disse havde udtalt, at bestemmelsen burde fortolkes, som om ordlyden havde været »... indtil der i alt er udbetalt pension under opholdet i 6 måneder ud over indlæggelsesmånederne regnet fra 1 ½ år forud for indlæggelsen«.

I sin udtalelse anførte socialministeriet herudover bl. a. følgende:

»... Man har ... samtidig hermed bedt (sikrings)styrelsen om at udsende en SM-meddelelse, der præciserer ministeriets fortolkning.

Socialministeriet kan tiltræde (X) kommunes og ombudsmandens opfattelse, hvorefter det forekommer uhensigtsmæssigt, at den forståelse af den nævnte bestemmelse, der er forudsat gennemført i den nuværende praksis, ikke kan aflæses af den gældende formulering af bestemmelsen eller af tilhørende cirkulærer. Ministeriet vil på denne baggrund overveje en ændret formulering af bestemmelsen i forbindelse med en kommende ændring af pensionslovgivningen m. v., jfr. nedenfor.

Sikringsstyrelsen har over for socialministeriet oplyst, at der i de senere år er gennemført en lempeligere udskrivningspraksis ved de institutioner, der er omfattet af nævnte bestemmelse. Med et øget antal udskrivinger vil der efter styrelsens opfattelse formentlig blive tale om et stigende antal tilfælde, hvor udskrivingen mislykkes. I disse tilfælde kan det efter styrelsens opfattelse i visse situationer forekomme mindre rimeligt, selv ud fra et »behandlingssynspunkt«, at fastholde den »dobbeltforsørgelse«, den nuværende praksis medfører.

Socialministeriet har på denne baggrund samtidig hermed bedt sikringsstyrelsen om - efter udtalelser fra stikprøvevist udvalgte kommuner - at indstille hertil, om der vil være behov for en ændring af gældende regler/praksis, der udelukker »spekulation« i genindlæggelse, f. eks. således at der i visse situationer kun udbetales pension efter genindlæggelse, hvor pensionisten gennem længere tids ophold uden for institutionen har klaret en tilværelse på egen hånd.

Efter ministeriets opfattelse vil en evt. ændring af regler/praksis hensigtsmæssigt kunne ske i forbindelse med en påtænkt forenkling af pensionslovgivningen, herunder sammenskrivning af de 3 love. Forslag herom overvejes fremsat i folketingsåret 1980-81.

...«

I skrivelse af 21. maj 1980 til X kommune og til socialministeriet udtalte jeg herefter følgende:

»Efter en samlet vurdering ud fra almindelige fortolkningsmæssige synspunkter finder jeg - i hvert fald når bortses fra den fortolkningsmæssige betydning, som en længere årrækkes administrative praksis kan have - at den fortolkning, der er nævnt ovenfor under pkt. 1, og som (X) kommunes social- og sundhedsforvaltning har anlagt ved sin afgørelse, forekommer mere nærliggende end den fortolkning, der er nævnt ovenfor under pkt. 2, og som den sociale ankestyrelse og socialministeriet har lagt til grund.

På den anden side må det erkendes, at fortolkningsspørgsmålet er ret tvivlsomt, og at socialministeriets og den sociale ankestyrelses opfattelse nu er i overensstemmelse med (den overvejende) praksis gennem en årrække; på denne baggrund er det ikke ubetænkeligt alene ved fortolkning at ændre den hidtil praktiserede ordning til skade for de pågældende pensionister.

Jeg finder herefter ikke, at jeg har fuldt tilstrækkeligt grundlag for at kritisere den sociale ankestyrelses afgørelse, hvorefter ankestyrelsen tiltrådte afgørelsen fra amsankenævnet for (Y) amt om, at der skulle udbetales invalidepension til (A) i en periode på i alt 6 måneder udover måneden for hendes indlæggelse i psykiatrisk afdeling.

Jeg henleder i øvrigt opmærksomheden på, at der ikke nu kan blive spørgsmål om at ændre afgørelsen om udbetaling af invalidepension til (A), idet socialforvaltningen efter det oplyste har efterkommet ankestyrelsens afgørelse og udbetalt beløbet.«

Jeg tog det, socialministeriet havde meddelt mig, til efterretning og anmodede ministeriet om at underrette mig om, hvad der skete med hensyn til udsendelse af en social meddelelse (SM), og om at holde mig underrettet om den påtænkte revision af pensionslovgivningen for så vidt angår de spørgsmål, der var rejst i sagen.

Den 31. juli 1980 udsendte sikringsstyrelsen en social meddelelse (SM-P-10-1980) med følgende resumé:

»Udtalt af socialministeriet, at der ved fornyet ophold på en institution nævnt i invalidepensionslovens § 31, stk. 3, i henhold til invalidepensionslovens § 31, stk. 4, skal udbetales pension, indtil der i alt er udbetalt pension under ophold på en sådan institution i 6 måneder regnet fra 1 ½ år forud for genindlæggelsen.«

Jeg gjorde folketingets retsudvalg bekendt med sagen.

I skrivelse af 10. marts 1981 til socialministeriet oplyste sikringsstyrelsen, at spørgsmålet om udskrivningspraksis og om kommunernes indstilling til behovet for en ændring af praksis efter invalidepensionslovens § 31, stk. 4, og de tilsvarende bestemmelser i folke- og enkepensionslovene af sikringsstyrelsen havde været forelagt en række kommuner.

Efter sikringsstyrelsens opfattelse var der på baggrund af stikprøveundersøgelsen grundlag for at fortsætte overvejelserne om en ændring af regler og praksis, således at spekulation i genindlæggelser kunne undgås. Spørgsmålet måtte ses i sammenhæng med overvejelserne om i øvrigt at ændre reglerne om inddragelse af pension under indlæggelse på institution. Sikringsstyrelsen henstillede derfor, at arbejdsgruppen om regler for pensionsinddragelse og indbetaling af egne indtægter m.v. under ophold på kommunale og amtskommunale døgninstitutioner blev inddraget i de fortsatte overvejelser om genindlæggelsesproblematikken.

Ved skrivelse af 9. april 1981 gjorde socialministeriet mig bekendt med sikringsstyrelsens ovennævnte skrivelse og meddelte mig, at ministeriet havde anmodet den nævnte arbejdsgruppe om at inddrage spørgsmålet om udbetaling af pension under genindlæggelse på institution i overvejelserne om i øvrigt at ændre reglerne om inddragelse af pension under indlæggelse på institution.